

Sygn. akt III AUa 562/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Beata Górską SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r. w Szczecinie

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 13 maja 2015 r. sygn. akt VII U 3314/14

- zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu M. W. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 8 sierpnia 2014 roku,
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz ubezpieczonego M. W. kwotę 210 zł (dwieście dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztu procesu za obie instancje.

SSA Beata Górską SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 562/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 9 października 2014 roku, po rozpatrzeniu wniosku ubezpieczonego M. W., odmówił mu prawa do świadczenia przedemerytalnego, argumentując że ubezpieczony nie spełnia przesłanek określonych w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, ponieważ rozwiązanie

stosunku pracy nie nastąpiło z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, a w związku z upływem czasu, na jaki zawarta była umowa.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony M. W., który w odwołaniu z 13 listopada 2014 roku wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego, podnosząc zarzut naruszenia art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych poprzez niezastosowanie tego przepisu. W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że organ rentowy zbadał wyłącznie to, czy spełnia przesłanki określone w art. 2 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy i w kontekście ostatniego rozwiązania stosunku pracy (31 października 2013 roku), odniósł się tylko do tego, że to rozwiązanie nastąpiło z powodu upływu czasu, czyli nie z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Zdaniem powoda organ winien był rozpatrzyć jego wniosek pod kątem spełnienia przesłanek z art. 2 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, które to przesłanki zostały spełnione na dzień 30 kwietnia 2013 roku, tj. na dzień rozwiązania stosunku pracy z (...) sp. z o.o w upadłości likwidacyjnej, którego podstawą było ogłoszenie upadłości likwidacyjnej pracodawcy. Ponadto w ocenie ubezpieczonego przepisy ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie przewidują maksymalnego odstępu czasu pomiędzy spełnieniem wymogów z art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych a spełnieniem wymogów z art. 2 ust. 3 tej ustawy, stąd od wydania świadectwa pracy z 30 kwietnia 2013 roku do czasu rejestracji w urzędzie pracy i rozpoczęcia pobierania zasiłku dla bezrobotnych mogło upłynąć ponad pół roku, co nie pozbawia powoda prawa do wnioskowanego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania powoda w całości, podtrzymując argumentację, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. W szczególności pozwany organ rentowy podniósł, że ustawodawca nie wskazał, że to ubezpieczony ma sam wybrać moment, kiedy spełnia warunki do świadczenia przedemerytalnego. W treści art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych wskazany jest stan faktyczny na dzień rozwiązania stosunku pracy, ogłoszenia upadłości, bądź zakończenia pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wyrokiem z dnia 13 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

M. W. urodził się (...) roku. Wniosek o świadczenie przedemerytalne ubezpieczony złożył w dniu 7 sierpnia 2014 roku.

W okresie od 15 października 1993 roku do 30 kwietnia 2013 roku M. W. był zatrudniony w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S.. W toku zatrudnienia u tego pracodawcy M. W. przebywał na urloпах bezpłatnych, tj.: od 18 lipca 1995 roku do 30 września 1995 roku, od 12 lipca 1996 roku do 31 sierpnia 1996 roku, od 2 stycznia 2013 roku do 28 lutego 2013 roku oraz od 9 kwietnia 2013 roku do 30 kwietnia 2013 roku. Stosunek pracy powoda z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S. ustał z powodu ogłoszenia upadłości likwidacyjnej spółki, tj. za wypowiedzeniem pracodawcy zgodnie z art. 30 §1 pkt 2 k.p. w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. nr 90, poz. 844 ze zm.).

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zawarła w dniu 1 lutego 2013 roku ze (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. porozumienie o udzielaniu urlopu bezpłatnego w związku z podjęciem pracy u innego pracodawcy. Na podstawie tego porozumienia M. W. w okresie korzystania z urlopu bezpłatnego w spółce (...) od 2 stycznia 2013 roku do 28 lutego 2013 roku oraz od 9 kwietnia 2013 roku do 30 kwietnia 2013 roku, został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony od 1 lutego 2013 roku do 31 sierpnia 2013 roku na stanowisku kierownika działu kontroli jakości w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.. Kolejną umowę o pracę na czas określony od 1 września 2013 roku do 31 października 2013 roku ze spółką (...) zawarł w dniu 29 sierpnia 2013 roku. Stosunek pracy powoda ze (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. ustał z dniem 31 października 2013 roku, tj. z upływem czasu, na który umowa o pracę była zawarta (art. 30 § 1 pkt 4 k.p.).

Od 30 stycznia 2014 roku M. W. jest zarejestrowany w (...) w S. jako osoba bezrobotna. W okresie od 7 lutego 2014 roku do 30 czerwca 2014 roku ubezpieczony otrzymał zasiłek dla osób bezrobotnych w kwocie 4.329,20 zł.

W okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych M. W. nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej.

W postępowaniu przed organem rentowym o świadczenie przedemerytalne ubezpieczony udowodnił łącznie 35 lat 6 miesięcy i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym na dzień ustania ostatniego stosunku pracy (31 października 2013 roku) 34 lata 4 miesiące i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie M. W., stanowiące przedmiot rozpoznania w sprawie niniejszej, okazało się w całości nieuzasadnione, co skutkowało jego oddaleniem, podnosząc, że przedmiotem sporu było ustalenie, czy powód spełnia przesłanki do nabycia świadczenia przedemerytalnego i wskazując, że stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie pozostawał bezsporny. Nie budziło wątpliwości żadnej ze stron, że w okresie od 15 października 1993 roku do 30 kwietnia 2013 roku M. W. był zatrudniony w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S., a stosunek pracy powoda z tym pracodawcą ustał z powodu ogłoszenia upadłości likwidacyjnej spółki. Powód M. W. przyznał, że w okresie korzystania z urlopu bezpłatnego w spółce (...) od 2 stycznia 2013 roku do 28 lutego 2013 roku oraz od 9 kwietnia 2013 roku do 30 kwietnia 2013 roku, był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony od 1 lutego 2013 roku do 31 sierpnia 2013 roku w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., a kolejną umowę o pracę z tym pracodawcą zawarł na czas określony od 1 września 2013 roku do 31 października 2013 roku.

Niekwestionowane pozostawało, że stosunek pracy powoda ze (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. ustał z dniem 31 października 2013 roku, tj. z upływem czasu, na który umowa o pracę była zawarta. niesporne było też i to, że od 30 stycznia 2014 roku powód jest zarejestrowany w (...) w S. jako osoba bezrobotna, a prawo do zasiłku dla bezrobotnych przysługuje mu od 7 lutego 2014 roku.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że strony różniły się natomiast co do sposobu interpretacji przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 170 ze zm.). Organ rentowy twierdził bowiem, że powód nie spełnia warunków z art. 2 ust. 1 ww. ustawy, ponieważ rozwiązanie stosunku pracy z ostatnim pracodawcą nie nastąpiło z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, lecz w związku z upływem czasu, na jaki zawarta była umowa (umowa o pracę na czas określony do 31 października 2013 roku). Z kolei w ocenie powoda przepisy ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie przewidują maksymalnego odstępu czasu pomiędzy spełnieniem wymogów z art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych a spełnieniem wymogów z art. 2 ust. 3 tej ustawy, stąd od wydania świadectwa pracy z 30 kwietnia 2013 roku do czasu rejestracji w urzędzie pracy i rozpoczęcia pobierania zasiłku dla bezrobotnych mogło upłynąć ponad pół roku, co nie pozbawia powoda prawa do wnioskowanego świadczenia.

Po analizie stanowisk procesowych stron oraz odnośnych przepisów prawa materialnego, Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja organu rentowego odpowiada prawu, podnosząc, że zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

1) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.¹⁾), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie

krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub

3) do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.²⁾), zwanej dalej "ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych", i za ten okres opłacała składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

5) do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, lub

6) do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

W myśl art. 2 ust. 2 ww. ustawy za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Zgodnie z warunkiem określonym w art. 2 ust. 3 analizowanej ustawy świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Na wstępie rozważań Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że celem świadczenia przedemerytalnego - jako jednego ze środków zapobiegania bezrobociu - jest pomoc osobom, które w określonych okolicznościach utraciły zatrudnienie jako źródło utrzymania i ze względu na wiek oraz odpowiednio długi staż ubezpieczeniowy z jednej strony nie mają szans na kontynuowanie aktywności zawodowej na rynku pracy, a z drugiej strony w niedługim czasie będą mogły ubiegać się emeryturę (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 23 maja 2012 r., sygn. akt IUK 437/11, LEX nr 1214558)).

Po drugie, Sąd meriti wskazał, że uzyskanie prawa do świadczenia przedemerytalnego zostało uzależnione od przesłanek, których realizacja musi nastąpić w określonym porządku chronologicznym.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, art. 2 ust. 1 oraz art. 2 ust. 3 omawianej ustawy należy interpretować jako integralną całość. Oba przepisy zostały umieszczone w jednym artykule, a co więcej art. 2 ust. 3 odsyła jednoznacznie do treści art. 2 ust. 1

Zdaniem Sądu meriti, organ rentowy w realiach rozpoznawanej sprawy prawidłowo przyjął, że powód nie spełnia przesłanek określonych w art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, ponieważ rozwiązanie stosunku pracy nie nastąpiło z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, a w związku z upływem czasu, na jaki zawarta była umowa.

Oceniając trafność stanowiska prezentowanego przez powoda, Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności wskazał, że regulacja prawna ubezpieczenia społecznego cechuje się tym, że ma ona charakter regulacji ścisłej, na którą składają się normy bezwzględnie obowiązujące. Z określonymi elementami stanu faktycznego przepisy prawa wiążą powstanie określonych skutków prawnych, niezależnie od woli stron. Stanowisko to jest przyjmowane zarówno w piśmiennictwie (por. np. T. Zieliński, Ubezpieczenia społeczne pracowników, Warszawa i Kraków 1994, s. 85), jak i w judykaturze (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., sygn. akt I UZP 2/05, OSNP 2006)5-6/88). W prawie ubezpieczeń co do zasady nie ma miejsca na przyznawanie uprawnień w drodze uznania. Dotyczy to także przepisów ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, które wymagają ścisłej interpretacji.

Sąd Okręgowy podniósł, że uzyskanie prawa do świadczenia przedemerytalnego przez osobę ubezpieczoną zostało uzależnione od określonych przesłanek, których realizacja musi nastąpić w określonym porządku chronologicznym. Prawo do świadczenia można uzyskać wówczas, gdy bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy osoba ubezpieczona zarejestruje się jako bezrobotna. Jeśli zaś po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, ubezpieczony podejmuje kolejne zatrudnienie, dopiero po którego ustaniu z innych przyczyn lub w innych w innych okolicznościach, rejestruje się jako bezrobotny, to nie nabywa prawa do świadczenia przedemerytalnego. Taka interpretacja art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych jest zgodna ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 23 maja 2012 r., w sprawie I UK 437/11 (op. cit.). Sąd Najwyższy stwierdził w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, że celem świadczenia przedemerytalnego jako jednego ze środków zapobiegania bezrobociu jest pomoc osobom, które w określonych okolicznościach utraciły zatrudnienie jako źródło utrzymania i ze względu na wiek oraz odpowiednio długi staż ubezpieczeniowy z jednej strony nie mają szans na kontynuowanie aktywności zawodowej na rynku pracy, a z drugiej strony w niedługim czasie będą mogły ubiegać się emeryturę. Sąd Najwyższy interpretując art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych stwierdził, że z ustanowionego w art. 2 ust. 3 pkt 1 wymagania bycia "nadal" bezrobotnym przez osobę, o której stanowi art. 2 ust. 1 wynika, że w pierwszym z wymienionych przepisów chodzi o sześciomiesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych związany z nabyciem statusu osoby bezrobotnej bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracownika, a nie po późniejszym ustaniu zatrudnienia w okolicznościach innych niż określone w art. 2 ust. 1 lub późniejszym zaprzestaniu innej działalności zarobkowej.

Z art. 2 ust. 3 pkt 2 ustawy wynika, że taka osoba nie traci prawa do zasiłku przedemerytalnego jedynie w przypadku podjęcia w tym właśnie okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Podzielając powyższe stanowisko Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy stwierdził, że powód nie może skutecznie ubiegać się o świadczenie przedemerytalne. Nie nabył on bowiem statusu osoby bezrobotnej bezpośrednio po ustaniu stosunku pracy z powodu likwidacji pracodawcy, tj. (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S.. Status ten (to jest status osoby bezrobotnej) ubezpieczony uzyskał dopiero po rozwiązaniu kolejnej umowy o pracę z upływem czasu, na który była zawarta. Stosunek pracy powoda ze (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. ustał bowiem z dniem 31 października 2013 roku, tj. z upływem czasu, na który umowa o pracę była zawarta.

Nieuzyskanie przez M. W. statusu osoby bezrobotnej bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z powodu likwidacji pracodawcy powoduje - w ocenie Sądu meriti - niemożność nabycia przez ubezpieczonego prawa do świadczenia

przedemerytalnego. Uzyskanie prawa do świadczenia przedemerytalnego zostało bowiem uzależnione od przesłanek, których realizacja musi nastąpić w określonym porządku chronologicznym. Art. 2 ust. 1 oraz art. 2 ust. 3 omawianej ustawy należy, w ocenie Sądu Okręgowego, interpretować jako integralną całość. Oba wymienione przepisy zostały umieszczone w jednej jednostce redakcyjnej ustawy (w jednym artykule), a co więcej art. 2 ust. 3 odsyła jednoznacznie do treści art. 2 ust. 1 (wskazując, że świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych).

W realiach sprawy nie można zaś uznać, w ocenie Sądu meriti, z wcześniej omówionych przyczyn - by ubezpieczony w dacie uzyskania statusu osoby bezrobotnej, był osobą określoną w ust. 1 ustawy.

W konsekwencji, z uwagi na powyższe, oraz ze względu na treść przytoczonych na wstępie przepisów, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do weryfikacji merytorycznej zasadności zaskarżonej decyzji w kierunku postulowanym przez powoda (to jest poprzez przyznanie ubezpieczonemu M. W. prawa do wnioskowanego świadczenia przedemerytalnego).

W konsekwencji, Sąd ten - na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się ubezpieczony, zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 października 2014 r. o sygnaturze akt (...) - (...) i przyznanie M. W. świadczenia przedemerytalnego za okres od następnego dnia po złożeniu wniosku o takie świadczenie (czyli od 8 sierpnia 2014 r.),

2) zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego się zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu opłaty sądowej od apelacji w kwocie 30 złotych, kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych (w wysokości 120 złotych) oraz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji według norm przepisanych (60 złotych).

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego - art. 2 ust. 1 pkt 1 w zw. art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, poprzez przyjęcie, że tylko rozwiązanie ostatniego stosunku pracy w okolicznościach wskazanych w art. 2 ust. 1 pkt 1) ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych uprawnia do świadczenia przedemerytalnego - nawet wówczas, gdy później nastąpiło spełnienie wszystkich przesłanek z art. 2 ust. 3 tej ustawy.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, że stan faktyczny w tej sprawie jest bezsporny. Problem zaś dotyczy tego, czy M. W. uzyskał uprawnienie do świadczenia przedemerytalnego, gdy:

1) w dniu 30 kwietnia 2013 roku ustał jego stosunek pracy z (...) sp. z o. o., według stanu na ten dzień ubezpieczony spełnił przesłanki z art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, to znaczy:

a) rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy - upadłość likwidacyjna,

b) zatrudnienie trwało przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy - ponad 19 lat od 1993 roku,

c) nastąpiło ukończenie 61 lat - ubezpieczony urodził się (...),

d) okres uprawniający do emerytury ponad 25 lat - ponad 34 lata

3) następnie podjął pracę w (...) spółce z o. o., ten stosunek pracy został rozwiązany 31 października 2013 roku i nie zostały przy tym spełnione przesłanki z któregośkolwiek z punktów art. 2 ust. 1 ustawy - umowa rozwiązana się wskutek upływu czasu, na jaki została zawarta,

4) następnie 30 stycznia 2014 r. uzyskał status bezrobotnego, od 7 lutego 2014 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych i 7 sierpnia 2014 r. spełnił przesłanki z art. 2 ust. 3 ustawy.

W uzasadnieniu apelujący wskazał, że wyrokiem z 13 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił odwołanie, uznając, podobnie jak ZUS, że ubezpieczony nie uzyskał prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ nie uzyskał statusu osoby bezrobotnej bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z powodu likwidacji pracodawcy, tylko po rozwiązaniu kolejnego stosunku pracy.

Apelujący podniósł, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego kwestia uzyskania statusu bezrobotnego bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z powodu likwidacji pracodawcy jest sporna, ponieważ po przywołanym przez Sąd Okręgowy wyroku SN z dnia 23 maja 2012 r., sygn. akt I UK 437/11, uzyskała przewagę teza przeciwna, zgodna ze stanowiskiem ubezpieczonego, która najpełniej została wyrażona w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2013 r. III UZP 2/2013, z tezą, że „okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r. poz. 170) nie musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy”

Skarżący powołał się również na treść wyroku wydanego w sprawie I BU 15/11 w dniu 23 maja 2012 r., z którego treści wynika, że „zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy, świadczenie przedemerytalne przysługuje po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, co wyłącznie prima facie wydaje się przemawiać za interpretacją, że w przepisie tym chodzi o nieprzerwane pobieranie tego zasiłku przez co najmniej 6 miesięcy po rozwiązaniu stosunku pracy z powodu likwidacji lub niewypłacalności pracodawcy. Tymczasem wypełnienie tej przesłanki warunkującej nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego należy oceniać według przepisów ustawy o z dnia 29 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz.U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415 ze zm., powoływanej dalej jako ustawa o promocji zatrudnienia), które limitują okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Mając na względzie powyższe argumenty apelujący wniósł jak na wstępie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona i jako taka doprowadziła do zmiany wyroku Sądu Okręgowego zgodnie z kierunkiem zaskarżenia.

Na wstępie wskazać należy, iż postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebranym w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, niepubl.). Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Może również zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji, i to zarówno po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, jak i bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów Izby Cywilnej z 23 marca 1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7–8, poz. 124).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy uznał za prawidłowe zakwalifikowanie roszczeń ubezpieczonego. Podzielił również wywody Sądu Okręgowego dotyczące ustalenia stanu faktycznego sprawy, nie podzielił jednak oceny prawnej przyjmując za uzasadnione zarzuty zawarte w apelacji.

Zgodzić należy się z apelującym, że orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące kwestii spełnienia przesłanek do uzyskania świadczenia przedemerytalnego ewoluowało na przestrzeni ostatnich lat. Sąd Apelacyjny w Szczecinie podziela w pełni argumentację zawartą w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2013 r. wydaną w sprawie III UZP 2/13, czemu dał już wyraz np. przy rozstrzygnięciu sprawy III AUa 411/14 (wyrok z dnia 3 lutego 2015 r.).

W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy odwołał się do derywacyjnej teorii wykładni, zgodnie z którą wykładnia polega nie tylko na ustaleniu znaczenia przepisu (teoria klaryfikacyjna, ewentualnie - semantyczna), ale także na rekonstrukcji pełnej i jednoznacznej normy postępowania. Wymagało to, zdaniem Sądu Najwyższego, odniesienia się do treści art. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 170) in extenso. W ocenie Sądu Najwyższego, z przepisów tych wynika, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje nie tylko pracownikom, z którymi rozwiązano stosunek pracy z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, lub z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ale także osobom, które nie mogą znaleźć zatrudnienia po okresie ponad pięcioletniego pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, a także - znajdującym się w podobnej sytuacji osobom prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą po ogłoszeniu upadłości.

Sąd Najwyższy podkreślił, że celem tych unormowań jest zapewnienie wsparcia socjalnego osobom, które utraciły źródło utrzymania nie ze swojej winy, a z uwagi na wiek nie są w stanie skutecznie konkurować na rynku pracy - do dnia nabycia przez te osoby uprawnień emerytalnych. Stosownie zaś do ust. 2 cytowanego artykułu - za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, ze zm.), zwanej dalej "ustawą o emeryturach i rentach z FUS". Przepis ten obowiązuje do uwzględnienia wszystkich okresów składkowych i nieskładkowych, a także okresów ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono przewidziane w odrębnych przepisach składki, przypadające przed dniem 1 lipca 1977 r. okresy prowadzenia gospodarstwa rolnego po ukończeniu 16 roku życia, przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania świadczenia, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

W ocenie Sądu Najwyższego, najbardziej istotny jest ust. 3 art. 2, zgodnie z którym świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
- 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
- 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.
4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 3 pkt
5. Do okresu 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ust. 3, wlicza się:

1) okresy, za które, zgodnie z art. 75 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia, prawo do zasiłku dla bezrobotnych nie przysługiwało;

2) okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych podjętego w tym okresie; w przypadku gdy zatrudnienie lub inna praca zarobkowa ustanie po upływie 6-miesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje, jeżeli wniosek o przyznanie tego świadczenia zostanie złożony w terminie nieprzekraczającym 14 dni od dnia ustania zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

5a. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do terminu złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 5 pkt 2.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ocenę Sądu Najwyższego, że wykładnia semantyczna tych przepisów wskazuje, iż nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie zostało uzależnione od zarejestrowania się w urzędzie pracy w charakterze bezrobotnego bezpośrednio po utracie źródła utrzymania z przyczyn niezależnych od pracownika, przedsiębiorcy lub rencisty. Cytowana ustawa nie zawiera także przepisu, który pozbawiałby takie osoby prawa do świadczenia przedemerytalnego w przypadku poszukiwania nowego zatrudnienia lub jego podjęcia w okresie przed otrzymaniem zasiłku dla bezrobotnych.

Sąd Najwyższy w pierwszej kolejności dokonał wykładni podpunktu drugiego, z którego wynika, że do okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych wlicza się okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych podjętego w okresie otrzymywania zasiłku dla bezrobotnych; w przypadku gdy zatrudnienie lub inna praca zarobkowa ustanie po upływie 6-miesięcznego okresu pobierania zasiłku. W takim przypadku prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje, jeżeli wniosek o przyznanie tego świadczenia zostanie złożony w terminie nieprzekraczającym 14 dni od dnia ustania zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych. Innymi słowy świadczenie przedemerytalne przysługuje również wtedy, gdy np. po dwóch miesiącach otrzymywania zasiłku dla bezrobotnych dojdzie do podjęcia zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przez pięć miesięcy, jeżeli niezwłocznie po tym okresie nieudanego znalezienia stałego źródła utrzymania osoba taka zgłosi wniosek o świadczenie przedemerytalne. Konstatacja ta znajduje także potwierdzenie w uzasadnieniu projektu ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, który w punkcie III stwierdza, że osobom, które utraciły pracę nie ze swojej winy, proponuje się z pierwszym okresie po utracie pracy cykl działań aktywizacyjnych, w celu pozyskania dla tych osób zatrudnienia. Po upływie sześciomiesięcznego okresu pobierania zasiłku, o ile nie uda się przez ten okres uzyskać zatrudnienia, osoby te mogą złożyć wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W ocenie Sądu Najwyższego wykładnia teleologiczna tych przepisów prowadzi do konkluzji, że świadczenie przedemerytalne powinno być przyznane tylko w sytuacji, gdy osoba w wieku przedemerytalnym nie ma rzeczywistej możliwości znalezienia zatrudnienia, co powinno być poprzedzone aktywnym poszukiwaniem takiego źródła przychodów. Również aspekt fiskalny (ogromne dotacje wypłacane przez budżet Państwa na świadczenia wypłacane przez ZUS) nakazuje taką wykładnię tych przepisów, aby wypłata świadczeń przedemerytalnych miała zastosowanie tylko do tych osób, które po nieudanych próbach pozyskania źródła zarobku, nie są w stanie znaleźć stałej pracy. Celem ustawy jest więc wspieranie aktywności takich osób, a nie - propagowanie biernej postawy. Wykładnię taką potwierdza także art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz.U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415 ze zm.), zgodnie z którym okres pobierania zasiłku wynosi: 1) 6 miesięcy - dla bezrobotnych zamieszkałych w okresie pobierania zasiłku na obszarze powiatu, jeżeli stopa bezrobocia na tym obszarze w dniu 30 czerwca roku poprzedzającego dzień nabycia prawa do zasiłku nie przekraczała 150% przeciętnej stopy bezrobocia w kraju; 2) 12 miesięcy - dla bezrobotnych: a) zamieszkałych w okresie pobierania zasiłku na obszarze powiatu, jeżeli stopa bezrobocia na tym obszarze w dniu 30 czerwca roku poprzedzającego dzień nabycia prawa do zasiłku przekraczała 150% przeciętnej stopy bezrobocia w kraju lub b) powyżej 50 roku życia oraz posiadających jednocześnie co najmniej 20-letni okres uprawniający do zasiłku. W myśl ust. 5 - bezrobotny, który utracił status bezrobotnego na okres krótszy niż 365 dni z powodu podjęcia zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, pozarolniczej

działalności lub uzyskiwania przychodu w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę miesięcznie i zarejestrował się w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotny w okresie 14 dni od dnia ustania zatrudnienia, zaprzestania wykonywania innej pracy zarobkowej, prowadzenia pozarolniczej działalności, pobierania zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia, zaprzestaniu wykonywania innej pracy zarobkowej, prowadzenia pozarolniczej działalności lub osiągania przychodu przekraczającego połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę miesięcznie, posiada prawo do zasiłku na czas skrócony o okres pobierania zasiłku przed utratą statusu bezrobotnego. Z przepisów tych wynika, że podjęcie działalności zarobkowej nawet przez okres do jednego roku nie pozbawia prawa do pozostałej części zasiłku dla bezrobotnych.

W kontekście przedstawionych wyżej rozważań, w ocenie Sądu Najwyższego, również wykładnia art. 2 ust. 3 pkt 5 podpunkt 1) ustawy o świadczeniach przedemerytalnych powinna implikować zadania aktywizacyjne przed zarejestrowaniem się w urzędzie pracy. Zgodnie z interpretowanym przepisem - do okresu sześciu miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ust. 3, wlicza się okresy, za które, zgodnie z art. 75 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia, prawo do zasiłku dla bezrobotnych nie przysługiwało. Zgodnie z art. 75 ust. 2 cytowanej wyżej ustawy o promocji zatrudnienia - bezrobotnemu, o którym mowa w ust. 1, spełniającemu warunki określone w art. 71, zasiłek przysługuje: 1) po upływie okresu wskazanego w art. 33 ust. 4 pkt 3 - w przypadku wymienionym w ust. 1 pkt 1 i 1a; 2) po okresie 90 dni od dnia zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy - w przypadku wymienionym w ust. 1 pkt 2 i 8; 3) po okresie 180 dni od dnia zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy - w przypadku wymienionym w ust. 1 pkt 3; 4) po upływie okresu, za który otrzymał ekwiwalent, odprawę lub odszkodowanie, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 5.

Dotyczy to więc np. sytuacji, gdy w okresie sześciu miesięcy poprzedzających zarejestrowanie w PUP osoba rejestrująca się spowodowała rozwiązanie ze swej winy stosunku pracy lub stosunku służbowego bez wypowiedzenia (art. 52 KP); w takim przypadku zasiłek będzie przysługiwał dopiero po okresie 180 dni od dnia zarejestrowania się w PUP, przy czym tego okresu karencyjnego nie wlicza się do przysługującego okresu pobierania zasiłku. Jeśli ów okres wynosi sześć miesięcy, oznacza to, że po upływie karencji można w istocie mówić o nabyciu prawa do nowego zasiłku, jeśli są spełnione warunki przewidziane w art. 71 ustawy o promocji zatrudnienia. Sankcja pozbawienia przez pewien okres prawa do zasiłku ma miejsce również wtedy, gdy osoba zarejestrowana w charakterze bezrobotnego wcześniej sama wypowiedziała stosunek pracy lub stosunek służbowy albo zawarła porozumienie rozwiązujące (a więc albo dobrowolnie przyjęła ofertę złożoną w tej mierze przez pracodawcę, albo sama wystąpiła z taką ofertą) z innych przyczyn niż "dotyczących zakładu pracy" lub w trybie art. 55 § 1¹ KP. Wówczas prawo do zasiłku nie przysługuje przez okres karencyjny wynoszący 90 dni, liczonych od dnia zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy; o ten czas ulega skróceniu okres pobierania zasiłku ustalany według zasad określonych w art. 73 ustawy o promocji zatrudnienia.

Zdaniem Sądu Najwyższego, z przepisów tych w sposób jednoznaczny wynika, że nie ma obowiązku zgłoszenia się w urzędzie pracy bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, ale racjonalne i celowe jest podjęcie prób znalezienia nowej pracy (działalności zarobkowej). Dopiero, gdy próby takie zakończą się niepowodzeniem, niezbędne będzie otrzymywanie zasiłku dla bezrobotnych. Interpretowany przepis wyraźnie dopuszcza rozwiązanie stosunku pracy za wypowiedzeniem przez pracownika, czy na zasadzie porozumienia stron; odnosi się zatem do sytuacji, gdy po utracie pracy lub źródła utrzymania z przyczyn niezależnych od osoby w wieku przedemerytalnym, pomimo wysiłków takiej osoby, nie może ona znaleźć satysfakcjonującej i stałej pracy (działalności zarobkowej).

Reasumując - Sąd Najwyższy uznał, że wykładnia semantyczna, systemowa, teleologiczna i funkcjonalna prowadzą do konkluzji, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie jest uzależnione od pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych bezpośrednio po zakończeniu okresów, wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 maja 2013 r., I BU 15/11.

Podzielając w pełni wywody Sądu Najwyższego, Sąd Apelacyjny stwierdza, że jakkolwiek Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny to dokonał nieprawidłowej oceny prawnej nie uwzględniając wykładni celowościowej cytowanych wyżej przepisów.

Uznając zatem, że okres pobierania przez ubezpieczonego zasiłku dla bezrobotnych nie musiał przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 1 ust 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c orzekł jak w punkcie I sentencji.

Rozstrzygając o kosztach procesu za I i II instancję na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 i art. 99 k.p.c. zasądono na rzecz ubezpieczonego, jako strony wygrywającej spór, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 210 zł, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia apelacji, a więc przed zmianami dokonanymi w dniu 1 sierpnia 2015 r. Na kwotę tę składają się koszty zastępstwa procesowego: 60 złotych w pierwszej instancji, 120 złotych w drugiej instancji oraz zwrot opłaty za apelację w wysokości 30 złotych.